

Moti – Cohen

“The White from the Black”

The gathering of works chosen for this exhibition of Moti Cohen attempts to rightfully represent the artist who has formed, through many years of hard work, a unique and powerful style, with an intense and direct level of expression which makes the viewer alert, unquiet and interested.

Moti Cohen frequently uses the Black, whether it is industrial ink or tar which burdens the canvas in with intense materialism. The uncompromising need of the artist to touch the infrastructure and to boldly simplify the complex is a key characteristic of his plastic language.

Out of the entanglement of forms which evoke figures, branches and bones a world of metaphors is built based on dissimulation and connection with helplessness and collapse from the one hand while a symphysis forces revives the bones out of the ashes. Indeed, black gray and white are frequent colors and represent his work. In minimalist, ascetic, and un-sanctimonious language Moti Cohen unconsciously and intuitively strives to express this resurrection power. Often in his works an attempt to govern the chaos using edifices and almost geometric compositions that wish to bring order to a world of internal combustion, hence the supplementary meaning of tar as both a combustion material and as substance for painting.

Conflagration, coal, stumps and bones are a honest and personal statement which is constructing over and over again as a phoenix reborn from annihilation.

Alongside the constant involvement in human figures, laying down or standing, which reflect stillness and cessation, in his works a reoccurring motive of a *black bird* appears as the tar-covered cranes or a local black bird, which is unaesthetic but of strong presence from the black. A metaphor that often contains a representation of a human aspect, and type of bird-man, primeval which reminds ancient Egyptian iconographs as well as superficialization of human figures in his works, which often appear as an anonymous exhibit or a universal sign, for human as being human in a well confined and defined environment.

In the works in which Moti Cohen uses colors he chooses to lay intense and simple stains, in a steady hand which deals with large scale compositions without missing a heartbeat.

The light and shadow, the positive and negative, all turn his drawings into a living and dynamic fabric of uncompromising and comprehensive and collaborative world.

Varda Genossar,

Curator,

2002, The Artist Residence, Herzliya, Israel.

Original in Hebrew

מוטי כהן עבודות חדשות

“הלבן מן השחור”

מקבץ העבודות שנבחרו לתערוכה זו של מוטי כהן, מבקש לייצג את האמן אשר גיבש במשך שנים רבות של עבודה נחושה ונמרצת, סגנון ייחודי, אותנטי, בעל עוצמת בטוי מרגשת וישירה, המעמידה את הצופה נוכח עבודותיו באי שקט, דריכת ועניין רב.

מוטי כהן מרבה להשתמש בצבע השחור, אם זה צבע תעשייתי, או זפת ממש, המטעינה את הבד בחומריות עזה, לפעמים גם בניחווחה, הצורך הבלתי מתפשר של האמן לגעת בתשתיות, לפשט את המורכבות באומץ, היא מהמאפיינים של שפתו הפלסטית.

מתוך סבך צורות המאזכרות דמויות, ענפים, עצמות, נבנה עולם דמויים המושתת על פירוק וחיבור, שיש בו מצד אחד חוסר אונים, קריסה, ומאידך, כח מאחה, 'המחייה את העצמות' מן האפר, ואכן שחור, אפור לבן, הם צבעים שגורים ומייצגים את עבודתו. בשפה מצומצמת, נזירת, ובלתי מתייפפת, חותר מוטי כהן לבטא את כח התחייה הזה, חתירה הנעשית לא מעט באופן לא מודע, אינטואיטיבי ואוטומטי. לפעמים יש בעבודותיו, נסיון של השתלטות על הכאוס, בעזרת מבנים או קומפוזיציות כמעט גיאומטריות, המבקשות 'להכניס סדר', בעולם שבו מתקיימת בעירה פנימית, מכאן, המשמעות הנוספת של הזפת כחומר בעירה, וכחומר ציור. שריפה, פחם, גדמים של עץ-עצמות- ועצמות, הן אמירה אישית וכנה, הבונה את עצמה שוב ושוב, כמו עוף החול, הנולד מן הכליון.

לצד עיסוק חוזר ונשנה בדמויות אנושיות במצבים של שכבה, עמידה, המקרנים עמדה של שקט או חידלון, מופיע בעבודותיו מוטיב חוזר בדמות הצפור השחורה, המעוררת את הזכרון אל הקורמורנים מכוכבי הזפת, או אל צפור שחורה מקומית, שאין בה יופי צבעוני, אלא נוכחות עזה מן השחור, דמוי שיש בו לפעמים ייצוג של משהו אנושי, מעין איש-ציפור, קמאי, המזכיר איקונוגרפים מצריים עתיקים, כמו גם, ה'השטחה' של דמויות האנוש בציוריו, המופיעות לעיתים כמוצג אנונימי, או סימן אוניברסלי, לאדם באשר הוא אדם, בתוך סביבה מוגדרת וסגורה.

בציורים בהם משתמש מוטי כהן בצבע, הוא בוחר להניח כתמים עזים ופשוטים, ביד בטוחה, המתמודדת עם קומפוזיציות במימדים גדולים, מבלי להחסיר פעימה.

האור והצל, הפוזיטיב והנגטיב, הופכים את ציוריו למרקם חי ודינמי, שאין בו פשרות, אך יש בו פשר, ואפשרות של התחברות.

ורדה גנוסר
אוצרת התערוכה